בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"א בחשון תשע"ב (08 בנובמבר)

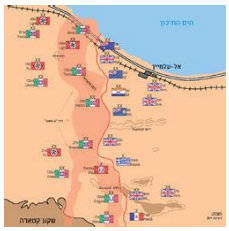
עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ואלה ימי השבוע ש-(י)היה...

ביום ששי (שעבר), **ז' בחשון** **שאלת הגשם**: **בארץ-ישראל התחילו להתפלל על הגשמים** ולכלול תפילה זו בברכת השנים שבתפילת שמונה-עשרה. בנוסח עדות המזרח, מחליפים את ברכת "ברכֵנו" ל"**ברך עלינו**"; ואילו בנוסח אשכנז מחליפים את המילים "ותן ברכה" ל"**ותן טל ומטר לברכה**" בברכת "ברך עלינו".
מאז תפילת מוסף בחג שמיני-עצרת/שמחת תורה, התחלנו להזכיר את גבורות הגשמים - "משיב הרוח ומוריד הגשם" בברכת "תחיית המתים", וזו דרך שבח להקב"ה. לאחר שחלפו 15 יום – הזמן שנקבע ע"י חכמינו כ"מספיק לאחרון שבישראל מעולי הרגלים להגיע לנהר פרת" - מתחילים גם לשאול – כלומר, להתפלל ולבקש – על הגשמים, כל עדה לפי נוסחה.
בחו"ל, שהמים מרובים ואין צריכים מטר כל-כך, מתחילים בשאלת גשמים 60 יום אחרי תקופת תשרי {השנה מחולקת ל-4 תקופות: תשרי, טבת, ניסן, תמוז}. כיוון שמחשבים תקופות רק לפי שנות החמה, אין ל'שאלת הגשמים' בחוץ לארץ תאריך התחלתי קבוע בלוח שלנו, הבנוי על חודשי הלבנה. אבל יש לה יום קבוע בלוח של העמים, ב-5 לדצמבר. ושואלים את הגשמים עד ערב פסח ועד בכלל, בין בארץ ישראל ובין בחו"ל. [ספר התודעה]

היום, יום שלישי, **י"א בחשון** בשנת ב'ר"ח [2208 לבריאת העולם, 1552- למניינם] **יום פטירת רחל אמנו**.

מחר, יום רביעי, **י"ב בחשון** בשנת תשנ"ו [4 אוקט' 1995] - יום **הירצחו** של ראש ממשלת ישראל **יצחק רבין** ז"ל.

53 שנה לפני-כן, **קרב אל-עלמיין** (או יותר נכון, קרב אל-עלמיין **השני**), הוא אחד מקרבות המיפנה במלה"ע ה-II. הקרב החל ב- **י"ב בחשון** בשנת תש"ג [23 אוקט' 1942], וארך 10 ימים עד ל-3 בנובמבר. קרב זה היה למעשה המשמעותי ביותר עבור היישוב היהודי בארץ, והביא לסיומם של "**200 ימי חרדה**" שעברו על היישוב. לו הגרמנים היו עוברים את האנגלים באלכסנדריה (מצרים) לא היה מנוס מכך שהם יגיעו לארץ-ישראל. ליישוב היהודי היתה תוכנית חירום (תוכנית **"מצדה על הכרמל"**) לפיה, אם יצליחו הגרמנים להגיע לארץ-ישראל, היישוב, שמנה כ-600,000 נפש, יילחם בכרמל עד היהודי האחרון. למזלו של היישוב היהודי הוא לא היה צריך להיערך לכך שכן בסופו של דבר הביסו הבריטים את הגרמנים. [מקור.1]

ביום חמישי, **י"ג בחשון** בשנת תרפ"ג [4 נוב' 1922], **נוסד הקיבוץ הראשון** של חברי **"השומר הצעיר"**, **בית אלפא**, בעמק יזרעאל המזרחי.

ביום ששי, **י"ד בחשון** בשנת תשנ"ה [19 אוקט' 1994], **פורסמה תקנה** חדשה **האוסרת עישון במקומות עבודה ובמקומות ציבוריים**. בכל מקום כזה ייקבע אזור

"וּמָה אֵלֶּקִים, שָׂפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"א בחשון תשע"ב (08 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מיוחד, שרק בו יותר לעשן.

ביום שבת קודש, **ט"ו בחשון** בשנת תרצ"ח [20 אוקט' 1937], **נפטר פליקס ורבורג**, בנקאי, עסקן ציבור ונדבן יהודי מארה"ב; ממייסדי ה"ג'וינט" ונשיאו הראשון; מראשי הלא-ציונים שהשתתפו בהקמת הסוכנות היהודית.

ביום ראשון, **ט"ז בחשון** בשנת תש"י [8 נוב' 1949], **עליית יהודי תימן** החלה במבצע "**מרבד הקסמים**", בו הוטסו כ-40,000 מיהודי תימן לישראל.

ÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇÇ

איש האמונה הוא האיש הבודד?

מתחילת התורה ועד סוף ספרי הכתובים - התנ"ך בפרט, ותולדות האומה הקדושה, עם ישראל בכלל, מבליטים את התמודדות אישי (ונשי) מפתח עם נסיונותיהם ושליחויותיהם שה' מטיל עליהם. רק להזכיר מעט מן המעט מהם:

אדם וחוה – עץ הדעת טוב ורע
נח – בניית התיבה על פני 120 שנה
אברהם ויצחק – העקידה
רחל אמנו (יום פטירתה היום בשעת לידת בנה השני, בנימין) – נישואי יעקב עם אחותה
יהודה ותמר– (היא) 'צדקה ממני'
משה רבינו – עם ישראל
כל **נביאי** ישראל וכל **מלכי** יהודה וישראל – חיי היום-יום במסגרת תורתנו הקדושה
אסתר המלכה – ב'גוב האריות' (ארמונו של אחשוורוש)
מרדכי – 'לא יכרע ולא ישתחוה'
יהודה המכבי – מלחמת החשמונאים מול האמפיריה היוונית והעם היהודי המפולג
ועוד ועוד...

נראה כי מאפיין משותף אחד (לפחות) יש ברוב אם לא בכל המקרים - הדבקות במשימה והאיתנות באמונה בצדקת דרכו, אף במחיר של מסירות נפש ממש.

נח לא היה צריך לקחת 120 שנה להשלים את מלאכת בניית התיבה, אפילו עם הכלים הפשוטים שעמדו לרשותו. במשך כל תקופת הבנייה הוא היה מטרה לצחוק במקרה

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', י"א בחשון תשע"ב (08 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הטוב, ועד ביזוי וגינוי ושנאה. עד כדי שניסו אנשי הדור להרוס לו את 'המקלט' המוזר הזה, ורק בהרבה סייעתא דשמייה, ניצולו הוא ומשפחתו מידיהם.

אברהם ויצחק הולכים 'שניהם יחדיו', אך בבודדות מוחלטת מהסביבה – אברהם להעלות לעולה את בנו היחיד, ויצחק למסור את נפשו; ושניהם לעשות את רצון ה'.

רחל אמנו, בשעה שהיתה אמורה לעמוד תחת החופה עם אהובה, עם יעקב אבינו, **ויתרה לנצח** את זכותה להתחתן איתו, כדי לא להלבין את פניה של אחותה, של לאה. היא לא ידעה כי יעקב יתעקש להתחתן גם איתה – ואף ידעה שההלכה אינה מרשה זאת.

יהודה, אחרי שתמר מציגה בפניו את פרטי הערבון שהשאיר לה ואומרת לו,
"וַיְהִי כְּמִשְׁלֹשׁ חֳדָשִׁים וַיֻּגַּד לִיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תָּמָר כַּלָּתֶךָ וְגַם הִנֵּה הָרָה לִזְנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאוּהָ וְתִשָּׂרֵף. הִוא מוּצֵאת וְהִיא שָׁלְחָה אֶל-חָמִיהָ לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר-אֵלֶּה לוֹ אָנֹכִי הָרָה וַתֹּאמֶר הַכֶּר-נָא--לְמִי הַחֹתֶמֶת וְהַפְּתִילִים וְהַמַּטֶּה הָאֵלֶּה. וַיַּכֵּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צָדְקָה מִמֶּנִּי כִּי-עַל-כֵּן לֹא-נְתַתִּיהָ לְשֵׁלָה בְנִי..." [בראשית ל"ח 24-26]
אינו מכחיש ואף מכריז בפומבי, קבל עם ועדה, כי אכן **הוא** זה שטעה, והוא זה שצריך לבקש סליחה. אך **תמר**, באותה שעה שיהודה ציוה להוציאה להורג, **לא ידעה** שהוא יודה. גם היא היתה מוכנה למסור את נפשה – רק כדי שלא להלבין פנים ברבים.

אסתר, שהוכנסה בכח לנישואים עם המלך הרשע, מצאה את עצמה כ"האשה שלנו בבית המלך" בשעת גזירת השמד ר"ל של המן הרשע. מסבירה הגמרא במסכת 'מגילה' [דף ט"ו] כי אחד הטעמים שהזמינה אסתר את המן למשתה, יחד עם המלך, כי רצתה לגרום לכך שהמלך יחשוד גם בה וגם בהמן, שיש 'משהו' ביניהם, ויוציא את שניהם להורג. היא סברה שכך ניתן לבטל את הגזירה של המן ולהציל את עם ישראל! כפי שאמר הרב בשיעור שלמדתי את זה ממנו, יש גם מקרים של "**טוב למות בעד עמנו**" ולא רק בעד ארצנו הקדושה.

והשאלה שאנחנו שואלים היא – מאין הכח והעוצמה הנפשית של גיבורי האומה [ואפשר להכניס גם את נח לזה, כי כולנו מצאצאיו] לעשות את החיל הזה?? ועוד – כיצד החזיקו מעמד ונשארו איתנים בדעתם ובאמונתם שאכן **הם** פועלים **נכון** ולא אלה המגנים אותם? או כפי שמבקש דוד המלך: "גַּל מֵעָלַי חֶרְפָּה וָבוּז כִּי עֵדֹתֶיךָ נָצָרְתִּי." [תהלים קי"ט 22]

ושמא נחשוב כי זה עניין של העבר ואין כזה היום –
בשמחת תורה אנחנו מתחילים להזכיר את גבורת השם בהוספת המלים "**משיב הרוח ומוריד הגשם**" לתפילת שמונה-עשרה שלנו, אך אנחנו מחכים 15 יום עד **ז' בחשון** [כפי שנזכר לעיל] כדי להתחיל לבקש שה' יוריד לנו גשם: "**ותן טל ומטר לברכה**" בנוסח אשכנז, ו"**ברך עלינו**" בנוסח עדות המזרח. והסיבה להמתנה הזו, כפי שהסברנו, ש-15 הימים הללו

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"א בחשון תשע"ב (08 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הם הזמן שנקבע ע"י חכמינו כ**"מספיק לאחרון שבישראל מעולי הרגלים להגיע לנהר פרת".**
אך כאשר מתבוננים אל תולדות עמנו, מתגלה כי אין יהודי כזה, שחוזר מירושלים לבבל אחרי חג הסוכות, ולצערנו הרב, כבר קרוב ל-2000 שנה **לא היה יהודי כזה**...

ובכל-זאת, אנחנו מחכים. היהודים בכל העולם – בארגנטינה, בסיביר, בהודו, באנטבה, וכן אף בארצנו הקדושה – כולנו מחכים ליהודי אחד, שאף לא קיים...
ולמה?
למה אנחנו מחכים? למרות הכל? מנהג? מסורת אבותינו?
ואין זה שגעון?
ואכן, יש תשובות לשאלות הללו, ביניהן שרק הסנהדרין יכולה לבטל תקנה זו, ולצערנו – עד שלא יקום בית מקדש שלישי (בב"א) גם לא תקום סנהדרין ברת התוקף ההלכתי לעשות שינויים אלה...
אך השאלה נשארת בעינה: אין זה שגעון – להחזיק באמונה למשך 2000 שנה, כי בוא יבוא יום ואכן תתחדש העליה לרגל, אולי כמו שאנחנו מאמינים כי בזכות תפילותינו בוא יבוא הגשם?
ועוד יותר – ההמתנה הזו היא לצורך **הפרט** והיא דוחה לכאורה את צורכי **הכלל** – הזקוקים לגשם. מה קורה כאן?
הגויים לא צוחקים אלינו, כי אינם מכירים את הדבר. אבל אנחנו צריכים לשאול את השאלה ולחפש תשובה.
תשובה (חלקית?) אחת ניתנת כאן:

מה פתאום לדחות בגלל היחיד את צרכי הכלל?

... עיון מעמיק מגלה הבדל משמעותי בין המקרים. ישנם ההולכים בדרך לעסקים, לעניינים פרטיים ועליהם כהן גדול מתפלל שלא תתקבל תפילתם [הכהן הגדול בתפילתו ביום הכיפורים מבקש, שלא תבוא לפני ה' תפילתם של עוברי דרכים (המתפללים שלא יירד גשם עד שיגיעו הביתה) בעת שישראל זקוקים לגשם.]
[אך] עולה הרגל איננו הולך לצורך עסקיו האישיים, הוא נמצא פה כחלק מהציבור, כשהוא הולך - כל ישראל נמצאים עימו. כל אחד מעולי הרגל מהווה חלק, כי בלעדיו אין ציבור, אין קהל, אין כלל. עולה רגל אשר יפנה לדרכו האישית - ובדרכו הביתה יעצור לבקר בן משפחה או חבר, יפנה למסחר או ינפוש להנאתו - איננו מחויבים לנוחות מסעו. בחברה הישראלית נמצאים לא מעט אשר נותרו מאחור בדרך הציבורית... בשבילם קורא לנו רבן גמליאל לדחות את הגשם ולהתגייס למענם. [מקור.1]

יום גשום ויום נעים!
☺

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל